

Azamova zgodba

Sem Azam Khan in sem se rodil leta 1971 v provinci Laghman v Afganistanu. Leta 1979 so Rusi napadli moj dom, zato je morala moja družina bežati. Beg v Pakistan je bil zelo naporen. Bilo nas je 25 v skupini in po dveh dneh na poti smo že stradali, saj smo komaj našli kaj za pod zob. Rusi so pustošili po državi, vreme nas je utrujalo, sonce je močno pripekalo na nas, ponoči pa smo zmrzovali. Nekoč nas je ustavila ruska vojska, da bi nas pregledala. Preteпали so nas in se znašali nad ženskami in dekleti. Med begom sta umrla dva otroka in ena starejša oseba. Pokopali smo jih na neznanem kraju.

Ko smo prečkali mejo, so nas pakistanske varnostne sile peljale v taborišče Jalozai. (Taborišče Združenih narodov za begunce Jalozai je bilo zgrajeno v osemdesetih letih 20. stoletja. Leta 2007 je bilo zatočišče več kot 100.000 ljudem.) Cela naša družina je imela na voljo majhen šotor. Žal pa tukaj časi niso bili dosti boljši. Hrane smo imeli komaj dovolj, čista pitna voda pa je bila prava redkost. Čez nekaj časa smo zapustili taborišče in odšli v Swabi, manjši kraj v provinci Khyber Pakhtunkhwa. Tam se je začela moja družina ukvarjati s pašo koz in ovc, kar je še danes naše delo. Leta 2006 sem prejel uradno priznanje statusa afganistanskega državljana v Pakistanu. To pomeni, da lahko zdaj uradno zaprosim za nacionalno in mednarodno pomoč.

V Pakistanu sem se počutil dobrodošlega. Večina prebivalcev nas je podpirala in je bila spoštljiva. Ne glede na to pa se po 30 letih še vedno počutim kot pribežnik. Nimam svoje hiše, živim le v najemu. Močno si želim, da bi se lahko vrnil v svojo državo. Ko pa pomislim na trenutne razmere v Afganistanu, se zdi, da je danes še slabše kot v času, ko smo bežali mi. Zato bi raje ostal tu, dokler se razmere končno ne umirijo.